

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Q. L. B., narozený dne X,
státní příslušník X,
naposledy známým pobytem Pobytové středisko Kostelec nad
Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2021, č. j. OAM-148/LE-BA02-HA15-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 29. 10. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost odůvodnil tím, že v České republice má známé, kteří mu mohou zařídit práci. Příjmy

z této práce chce uhradit velký dluh, který ve vlasti, tj. ve Vietnamu, má vůči přátelům. Ti mu půjčili na cestu do Evropy. Po návratu do vlasti by věřitelé požadovali splacení. Ve Vietnamu ještě žije žalobcová matka, manželka a syn. Rodina je přitom na žalobcových příjmech závislá. Dojde-li k žalobcově návratu do vlasti, jeho rodina se rozpadne. Nadto jsou v ČR podle žalobce hodní lidé a společnost bez velkých sociálních rozdílů. Na území ČR vstoupil nelegálně v říjnu 2021.

2. Žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to jako zjevně nedůvodnou. V průběhu azylového správního řízení bylo objasněno, že tvrzený důvod žádosti představují pouze ekonomické důvody. Do ČR žalobce přicestoval za prací. Návrat do vlasti odmítá, protože by si tam nenašel zaměstnání, z něhož by mohl splatit dluh. Žalobce neuvedl skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru o nebezpečí pronásledování, resp. vážné újmy. Žalovaný se také opřel o informace Mezinárodní organizace pro migraci publikované roku 2021 a dále o informace z vlastní svodky žalovaného Ministerstva vnitra ke dni 22. 4. 2021.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž nesouhlasil se závěrem žalovaného. A to z důvodu nesplnění požadavku individualizace správního řízení daného tím, že žalovaný nepostupoval v souladu se správním řádem, když nezjistil stav věcí bez důvodných pochybností. Nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo: kromě dluhů ve vlasti k obavám žalobce z vietnamských lichvářů, před nimiž se mu nedostane zastání u policie.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě rovněž poukázal na to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy byl zajištěn a reálně mu hrozilo vyhoštění z území ČR. Žalovaný dále uvedl, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je povinností správního orgánu zjistit skutečný stav pouze ve vztahu k důvodům uvedeným v řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatelem, nikoliv pak ke skutečnostem jiným, žadatelem neuvedeným. Žalovaný tak nenesl povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a nelze mu přičíst k tíži, že se jimi nezabýval.
5. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Jestliže se stěžovatel v případě návratu do země původu obával svých věřitelů jako soukromých osob, jsou tato tvrzení významná pro případné udělení doplňkové ochrany. Zjevně nemohou být rozhodující pro udělení azylu, protože důvod údajného pronásledování nelze podřadit pod žádný z důvodů vymezených v § 12 zákona o azylu (vizte např. usnesení NSS č. j. 5 Azs 333/2018-33 ze dne 14. 3. 2019, č. j. 9 Azs 66/2017-28 ze dne 8. 6. 2017).
7. Jde-li pak o hrozící újmu ze strany soukromých osob jako důvod pro udělení doplňkové ochrany, judikatura správních soudů je ustálena v tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však

informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (vizte usnesení NSS č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019).

8. V souzené věci žalobce svůj žalobní bod založil pouze na tvrzení, že mu ve Vietnamu policie neposkytne účinnou ochranu.
9. Bylo na žalobci, aby označil důkazy k prokázání toho, že skutkový stav je ve Vietnamu jiný, než signalizovaly podklady žalovaného (§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). To neučinil. Z obecného konstatování žalobce lze usoudit, že má své tvrzení o vyloučené pomoci vietnamskou policií za notoriету.
10. Podle § 121 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé. Jsou jimi takové skutečnosti, které jsou známé širšímu okruhu osob a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit.
11. Skutkové tvrzení žalobce o předem vyloučené ochraně od vietnamské policie, resp. státu jako takového ovšem není skutečností obecně známou ve výše uvedeném smyslu (výše cit. usnesení č. j. 9 Azs 66/2017-28 ostatně vychází z opačného skutkového závěru). Závěr o stavu ve Vietnamu proto není možno učinit bez dokazování provedeného v řízení před správním orgánem či soudem. Tvrzení žalobce tudíž není ničím jiným než předsudečným výrokem bez opory v důkazech. Za situace, kdy žalobce nesprávnost skutkových zjištění dovozoval pouze z údajné notoriety, která však notoriетou není, zjevně nemohl zpochybnit skutkový závěr žalovaného. Přezkumu takto formulovaného žalobního bodu pak nebránila ani žádná vada řízení (vizte rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 59/2019-59 ze dne 12. 11. 2019).
12. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. února 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

samosoudkyně